

Piecgades pirmrindnieki

PATSTĀVĪBA

Acimredzot, vietā būs apgalvojums, ka savas dotības Bojesslavs Pabērzs gan kā speciālists, gan kā cilvēks, kas patiesi uzticīgs savai profesijai, sevi apliecināja jau tur, vecajā cieņa smēdē, par kuru tagad liecina tikai atmiņas. Toreiz, pirms gadiem divdesmit, viņš gandrīz vai katru dienu skrēja turp: gan zirgam kāju pieturēt, kamēr to apkāla cieņa kalējs Pabērzs vecākais, gan pūst plēšas vai vienkārši pavērot, kā parasts dzelzs gabals pārtop salmniecībā vajadzīgā inventārā. Smēdes domu īpatnējā smarža vēl līdz šim nav izveļojusies no Bojesslava atmiņas. Par patiesām izcilu notikumu zēna dzīvē kļuva tēva dāvana — mūsu dienās par galīgi nepraktisko uzskatītais motocikls «Moskva». Viņš leļnteresējās par tehniku, izvēlējās Cēsu PPTV, kur apguva atslēdznieka un virpotāja amatu.

Vēlāk tāpat kā visiem viņa vienaudžiem sekoja dienests Padomju Armijā, nodibinājās sava ģimene. Ne jau nejausības pēc Bojesslavs par ģimenes nākamo dzīvesvietu izvēlējās Līvānus: viņš uzzināja par līela māju būves kombināta celtniecību. Tikai Bojesslavam nekādi neizdevās pierast pie darba ar koku, šī vienmujā un, kā viņam šķita, apnicīgā. Viņu vilināja metāls, un tā viņš nokļuva būvmateriālu un konstrukciju kombināta mehāniskajā cehā.

Ne jau kuru katru šeit pieņem. Arī Bojesslavam bija jākāro sava veida eksāmens, un «bļietē» bija tikai viens jautājums, kuru jaunajam atslēdzniekam uzdeva ceha priekšnieks. «Ko iesāksi, ja ne cehā, ne pat visā kombinātā neatradīsies urbis, gaidīsi, kamēr atnesīs?». Bojesslavs neapjuka, aptvēra, kur te slēpjas viltība, atcerējās, kas mācīts profesionāli tehniskajā skolā un atbildēja pareizi. Viņu pieņēma darbā.

— Ja kādam liekas, ka mūsu posms augām dienām to vien dara, kā nopemas ar dzelztiem, tad stipri maldās. — stāsta strādnieks. — Mēs, piemēram, gatavojam dzelzsbetona konstrukcijas, kuras izmanto dzīvojamu namu celtniecībā. Ja būs nepreizlāte kaut vai par milimetru, nams var sāsverties. Gan es, gan manī darba biedri pilnā mē-

rā apzināmies atbildību par nokamajām jaunceltņēm.

Posmā viņi ir trīs, un gandrīz visi — vienaudži. Taču Viktors Stepanovs un Sergejs Saveljevs Pabērzu uzskata par vecāko, un ne tikai tāpēc, ka viņš ir posma vadītājs. Biedri cieņa viņu gan par augsto profesionālo meistarību, gan par prasmi organizēt darbu tā, lai visas astonešas stundas varētu strādāt pēc labākās sirdsapziņas. Visi kopā leļmācijās orientēties rasējumos, un tagad valrs nav nepieciešamības kuru katru reizi meklēt padomu pie mehāniķiem un inženieriem.

— Nezinu, vai to var nosaukt par savas profesijas mīlestību (es neesmu skaļu vārdu cienītājs), — turpina Bojesslavs. — Taču, kad darbs rit raiti, kad jau vakarā skaidri zini, ka rītam viss sagatavots, tad tā vien gribas ātrāk atnākt uz ceļu, jo gandrīz katra diena mums sākas ar jaunu interesantu darbu.

Tehniskās kontroles nodajā nolāides nedod nevienam. Ja reiz «dienas gaismā» nācis brāķis (reizēm tas gadās arī šajā posmā, kurš ir viens no labākajiem cehā), tad posma vadītājs par to atbild pirmām kārtām. Un ne tikai morāli. Prēmiju tādas reizēs zaudē viņš viens — labprātīgi. Vēlāk, jau mierīgākā situācijā, posmā analizē brāķa cēlonus, lai turpmāk to nepetļautu.

Bojesslavam Pabērzam ir trīsdesmit gadi. Var teikt — jau trīsdesmit: pabeigta profesionāli tehniskā skola, nomainītas darbavietas, ģimene aug divi dēli, saņemts labekārtots četristabu dzīvoklis. Var teikt arī citādi: tikai trīsdesmit, bet jau leģūta atslēdznieka un gāzes griezēja ceturtā kategorijā, viņš ir autoritāte savā kolektīvā. Un galvenais, — izveidojusies prasme patstāvīgi pieņemt lēmumus, no kuriem tik daudz kas atkarīgs. Acimredzot, tāpēc kombināta galvenais inženieris Arnolds Dalka arī ieteica mums nofotografēt šo spēcīgo, apņēmības pilno puisi.

I. Koroļova

J. Silicka foto

Ķēnina Karogā - 1984. - 9. aug.